

УДК 355.42/355.426.4:342.95

С. О. Годлевський, В. В. Данько

ПІДХІД ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПРІОРИТЕТНИХ ФОРМ ВЗАЄМОДІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ ІЗ СИЛАМИ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ В СТАБІЛІЗАЦІЙНІЙ ОПЕРАЦІЇ

З урахуванням досвіду проведення стабілізаційних дій (операцій) як на території України, так і в інших країнах світу, а також вимог чинних вітчизняних керівних документів запропоновано підхід до визначення пріоритетних форм взаємодії Національної гвардії України із силами безпеки і оборони в стабілізаційній операції. Наведено приклад використання розробленого підходу і визначено варіант пріоритетних форм організації взаємодії на оперативному рівні.

Запропонований підхід дає змогу комплексно підійти до вирішення завдань визначення пріоритетних форм взаємодії на різних рівнях управління, урахує результати SWOT-аналізу, декомпозицію завдань щодо проведення стабілізаційної операції, а також особливості суб'єктів взаємодії з огляду на їхні адміністративно-правовий статус, спроможності та характер діяльності.

Ключові слова: пріоритетні форми взаємодії, Національна гвардія України, сили безпеки і оборони, стабілізаційна операція.

Постановка проблеми. Одним із важливих завдань, що виконується спільно силами безпеки і оборони під час відсічі збройній агресії, є ведення стабілізаційних дій (операцій) у деокупованих районах або у кризових районах, які постраждали від бойових дій чи з нестабільною ситуацією. Для ефективної організації і ведення таких дій можуть створюватися спільні органи управління на чолі з військовим командуванням. За цих умов у стабілізаційних діях можуть передбачатися: посилення охорони державного кордону; боротьба з диверсійно-розвідувальними силами противника; посилення охорони об'єктів критичної інфраструктури, органів державної влади (ОДВ) та органів місцевого самоврядування (ОМС); супроводження колон; фільтраційні заходи; режимні, пошукові дії; гуманітарні та відновлювальні заходи тощо.

З огляду на кількість організацій і відомств, що беруть участь у стабілізаційних діях, для ефективної організації виконання завдань одним із найважливіших є питання встановлення взаємодії органів військового управління Національної гвардії України (НГУ) з правоохоронними органами (ПрО), іншими військовими формуваннями (ІВФ), ОДВ та ОМС тощо [1].

На підґрунті аналізу керівних документів і з урахуванням практики організації взаємодії під час виконання завдань із забезпечення громадської безпеки було визначено такі основні проблемні питання [2–8]: не завжди чітко визначено потрібний ступінь організації взаємодії, а також є певна неузгодженість між поняттями «взаємодія», «координація» та «спільні дії»; є потреба визначити, коли і якою мірою органи військового управління НГУ мають взаємодіяти з іншими силовими структурами, а коли повинні діяти самостійно або надавати допомогу; потребують уточнення шляхи подолання культурних і відомчих відмінностей різних силових структур для ефективної організації взаємодії.

Отже, можна констатувати, що на сьогодні бракує єдиної моделі організації взаємодії на різних рівнях управління, яка б могла слугувати відправною точкою для планування взаємодії для різновідомчих структур. Основу такої моделі має скласти визначення пріоритетних форм взаємодії.

Метою статті є обґрунтування підходу до визначення пріоритетних форм взаємодії Національної гвардії України із силами безпеки і оборони в стабілізаційній операції з урахуванням завдань, форм та способів дій формувань сил безпеки і оборони на різних рівнях управління щодо виконання відповідних стабілізаційних заходів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Особливості організації міжвідомчої взаємодії розглянуто у чималій кількості наукових досліджень. Заслужують на увагу праці О. Бандурки, О. Баранова, С. Гаркуші, В. Заложа, Т. Корнева, О. Кузьменка, М. Литвина, Г. Магася, А. Мисика, І. Неклонського, В. Плішкіна та інших. У працях зазначених учених наведено аналіз особливостей організації міжвідомчої взаємодії на різних рівнях управління, запропоновано види, напрямки, форми і способи взаємодії. У поданому дослідженні увагу приділено саме формам взаємодії, які, на думку автора цієї статті, постійно вдосконалюються на практиці і потребують додаткового теоретичного аналізу та розроблення підходу до визначення з усієї їхньої різноманітності пріоритетних, доцільних конкретно для умов проведення стабілізаційної операції.

Аналіз окремих керівних документів дає змогу визначити такі основні форми взаємодії між силовими структурами (відомствами), які можна використати для подальшого аналізу [9, 10, 11]: обмін інформацією про стан оперативної обстановки в зоні стабілізаційної операції; спільний контроль за дотриманням громадянами України, іноземцями й особами без громадянства вимог законодавства України у визначених районах; проведення спільних заходів з правового виховання місцевого населення і профілактики порушень законодавства України; проведення спільних навчань з правоохоронних питань і з питань виконання службово-бойових (бойових) завдань; проведення спільних нарад з питань здійснення стабілізаційних заходів; проведення спільного аналізу стану, структури злочинності, причин та умов, що сприяють діяльності організованих груп, прогнозування тенденцій поширення організованої злочинності; проведення узгоджених оперативно-розшукових, профілактичних та інших заходів, створення спільних оперативних груп; підготовка і проведення спільних колегій, нарад, семінарів з питань удосконалення взаємодії; спільне розроблення навчальних програм і проведення занять у системі професійної підготовки; проведення спільних нарад, розроблення й уточнення планів оперативних дій та спеціальних операцій; проведення спільних рекогносцирувань місцевості й об'єктів у районах імовірних дій, розстановка особового складу та забезпечення функціонування органів управління; створення спільних оперативних штабів з метою планування і координації дій задіяних сил та засобів тощо.

Отже, аналіз відомих наукових досліджень і керівних документів свідчить про те, що хоча питання організації міжвідомчої взаємодії на різних рівнях управління доволі ретельно регламентовані, однак цілісного підходу до визначення пріоритетних форм такої взаємодії наразі не розроблено.

Виклад основного матеріалу. Перш ніж перейти до визначення форм взаємодії органів військового управління НГУ з органами управління інших суб'єктів сектору безпеки і оборони, проаналізуємо категорію більш загального порядку – взаємодія у військовій і правоохоронних сферах. У Національній гвардії України організовано взаємодію між військовими структурами: відділеннями, взводами, батальйонами, полками, бригадами, оперативно-територіальними об'єднаннями, угрупованнями військ (сил) тощо; з ІВФ; з ОДВ; з іншими формуваннями, організаціями та правоохоронними органами; зі схожими структурами інших держав. Національна гвардія насамперед належить до сил безпеки (в умовах мирного часу та під час запровадження правового режиму надзвичайного стану в Україні чи в окремих її місцевостях, або у разі виникнення іншої кризової ситуації, що загрожує національній безпеці України). Також гвардія може виступати як додаткова військова сила і входити до сил оборони (у разі введення правового режиму воєнного стану, в особливий період тощо). Крім того, діяльність НГУ має міжміністерський і міжвідомчий характер: вона може діяти в інтересах Міністерства внутрішніх справ [а в його межах – в інтересах його складових: Національної поліції України (НПУ), Державної прикордонної служби України (ДПСУ)], Державної служби України з надзвичайних ситуацій (ДСНСУ), Державної міграційної служби України (ДМСУ)], Управління державної охорони (УДО), Служби безпеки України (СБУ), Міністерства оборони, Міністерства закордонних справ, Міністерства інфраструктури, Міністерства енергетики, Міністерства юстиції, регіональних і місцевих ОДВ тощо [2].

Основним призначенням НГУ у правоохоронній сфері, на думку автора, є реагування на кризові ситуації, що загрожують національній безпеці, та припинення масових заворушень, тобто завдань, у виконанні яких сили поліції мають недостатні спроможності з об'єктивних причин. Звідси випливає потреба в організації взаємодії на різних рівнях управління та і в різних умовах обстановки з урахуванням установленого адміністративно-правового режиму діяльності в кризовому регіоні держави. З огляду на значну кількість суб'єктів взаємодії та їхню різновідомчість, різний функціональний правовий статус постає наукове завдання щодо визначення пріоритетних форм взаємодії на різних рівнях управління відповідно до конкретних напрямків взаємодії.

Зважаючи на незавершеність реформування сектору безпеки і оборони в цілому, у питаннях визначення пріоритетних форм взаємодії потрібно враховувати недопущення дублювання завдань різних відомств і зосередитися на тих напрямках, де взаємодія дасть найбільший синергетичний ефект.

Різні автори використовують різні критерії для класифікації видів і форм взаємодії. Найбільш відомими критеріями класифікації взаємодії є: часові характеристики (постійна і тимчасова, регулярна), відношення до системи (внутрішня і зовнішня) та позиція суб'єктів взаємодії в ієрархії елементів системи (горизонтальна і вертикальна). Крім того, можна додати такі критерії: за підставами виникнення виділити регламентовану, за вказівкою вищих органів, ініціативну взаємодію; за способом виконання спільних завдань – самостійну (автономну), спільну; за просторовими характеристиками – близько розташовану, віддалену; за характером зв'язків суб'єктів взаємодії –

безпосередню, опосередковану; за характером умов взаємодії (за станом середовища функціонування) – звичайну, екстремальну; за особливостями організації – послідовну, паралельну; за кількістю суб'єктів взаємодії – двосуб'єктну (чисту), багатосуб'єктну (змішану); за етапами безпосередньої діяльності – попередню, основну, заключну; за формами діяльності (стосовно етапів та стадій управлінського циклу) – у ході аналізу інформації, у ході підготовки управлінського рішення, у ході реалізації управлінського рішення, у ході контролю тощо; за спрямованістю функціонування взаємодіючих суб'єктів – позитивну, негативну; за ступенем однорідності функцій взаємодіючих суб'єктів – взаємодію суб'єктів, виконуючих однорідні функції, взаємодію суб'єктів, виконуючих різні функції [2–8]. Зазначена класифікація має бути врахована під час визначення форм взаємодії.

Для визначення пріоритетних форм взаємодії на різних рівнях управління пропонується такий підхід. Спочатку за допомогою SWOT-аналізу [12] визначаються сильні і слабкі сторони, сприятливі можливості й загрози стосовно організації взаємодії силами гвардії і виробляються відповідні стратегії, які містять набір доцільних форм взаємодії з іншими відомствами. Далі здійснюється декомпозиція оперативно-стратегічної цілі на низку оперативних завдань, за якими підбираються доцільні форми взаємодії, визначені на попередньому етапі. Відповідно отримуємо пріоритетні форми взаємодії для конкретної ситуації, що розглядається за оперативно-стратегічним, оперативним, оперативно-тактичним та тактичним рівнями управління у стабілізаційній операції.

Крім того, за допомогою методу аналізу ієрархій можна здійснити ранжування форм взаємодії на кожному рівні управління для визначення найбільш раціонального.

Розглянемо приклад (таблиці 1 і 2).

Таблиця 1 – SWOT-аналіз спроможності Національної гвардії України проводити стабілізаційну операцію у певному регіоні (варіант)

Сильні, слабкі сторони (S, W)			Сильні сторони			Слабкі сторони		
			1	2	3	1	2	3
			Наявність відповідної організаційної структури і складу частин для стабілізаційних дій	Можливість масованого застосування сили, де це потрібно	Гібридний статус НГУ: військові та деякі правоохоронні спроможності	Недосконалість органів управління щодо ведення багатосторонньої взаємодії	Недостатність повноважень щодо виконання певних заходів	Обмежена кількість сил і засобів для ведення стабілізаційних дій
Сприятливі можливості	1	Досягнення потрібного рівня спроможності завдяки взаємодії з ІВФ та ПрО	S1O1	S2O1	S3O1	W1O1	W2O1	W3O1
	2	Використання можливостей системи управління НГУ для очолення військового командування	S1O2	S2O2	S3O2	W1O2	W2O2	W3O2
Загрози	1	Невдалі дії з нейтралізації диверсійних груп та незадовільний стан громадського порядку і безпеки через обмежені повноваження та потребу посилення й допомоги	S1T1	S2T1	S3T1	W1T1	W2T1	W3T1
	2	Зрив заходів з перекриття каналів постачання диверсійних груп через недостатню взаємодію з ІВФ та ПрО	S1T2	S2T2	S3T2	W1T2	W2T2	W3T2

Таблиця 2 – Синтез часткових стратегій взаємодії за результатами SWOT-аналізу

Номер	Комірка	Зміст визначеної стратегії	Комірка	Зміст визначеної стратегії
1	S1O1	Урахування під час планування взаємодії функціональної подібності між формуваннями НГУ та органами і формуваннями ІВФ та ПрО; узгодження оперативних завдань і напрямків взаємодії; проведення спільних навчань за напрямками діяльності та рівнями управління	W1O1	Створення спільних органів управління та робочих груп різного рівня з головуванням тієї структури, що має найбільше відповідних повноважень і можливостей; проведення спільних нарад, колегій; обмін оперативними групами; проведення спільних/узгоджених аналітичних і планувальних заходів різновідомчих суб'єктів, вироблення і внесення до ОДВ спільних пропозицій; обмін досвідом управління
2	S1O2	W1O2
3	S2O1	Спільне вироблення державної політики й узгодження оперативно-стратегічного плану операцій; вироблення і внесення до ОДВ спільних пропозицій; обмін службово-бойовим й оперативним досвідом; побудова оперативного угруповання на основі системи управління та організаційної структури НГУ з включенням в систему органів взаємодіючих відомств	W2O1	Спільна аналітична діяльність, обмін оперативною інформацією та звітністю; спільне планування/координація і проведення спеціальних операцій, оперативних дій розвідувальних, інформаційно-психологічних та поліцейських заходів; проведення спільних навчань; спільне коригування планів спеціальних операцій, дій та заходів відповідно до їхніх результатів
4	
5	S3O1	W3O1
6	
7	S1T1	Максимальна інтеграція потрібних можливостей і повноважень від відповідних структур і відомств; спільна аналітична діяльність, обмін оперативною інформацією та звітністю проведення спільних навчань за напрямками діяльності і рівнями управління; спільне планування/координація і проведення спеціальних операцій, оперативних дій розвідувальних, інформаційно-психологічних та поліцейських заходів	W1T1	Розвиток органів управління НГУ у напрямі підвищення спроможностей з багатосторонньої взаємодії; обмін оперативними групами і створення спільних органів управління різного рівня; обмін досвідом виконання завдань; спільна аналітична і планувальна діяльність; проведення спільних нарад, колегій, штабних навчань
8	S1T2	W1T2

Отже, можна сформулювати стратегію щодо організації взаємодії.

Основні можливості, інструменти й важелі: своєчасний і повноцінний обмін оперативною інформацією, використання можливостей здійснення стратегічних комунікацій у єдиній системі інформаційно-психологічного впливу на противника та захисту від негативного інформаційно-психологічного впливу на населення і війська, наявних можливостей сил безпеки і оборони (особливо спеціальні, безпекові, стратегічні комунікації, цивільно-військове співробітництво), ОДВ, громадських та неурядових організацій.

Напрями зосередження основних зусиль у взаємодії: раціональний розподіл наявних ресурсів, не задіяних безпосередньо для відсічі збройній агресії, для недопущення зовнішньої підтримки диверсійних груп та незаконних збройних формувань (НЗФ), перекриття каналів постачання їм ресурсів, поліпшення стану громадської безпеки і правопорядку, соціально-економічної ситуації у країні і регіоні включно з наданням населенню критичних послуг та відновленням зруйнованої інфраструктури, забезпеченням надійної фізичної й інформаційної безпеки населення, урядових сил; відвернення можливості зростання радикалізму, релігійних та етнічних суперечок серед населення регіону можливого конфлікту.

Очікувані результати: підвищення політичної і соціальної стабільності.

За визначеною стратегією можна навести приклад декомпозиції завдань угруповання сил безпеки і оборони в стабілізаційній операції в умовах збройного конфлікту 5е міжнародного характеру (таблиця 3).

Таблиця 3 – Варіант декомпозиції завдань угруповання сил безпеки і оборони в стабілізаційній операції та можливі форми взаємодії

Оперативно-стратегічна ціль (ОСЦ), оперативні завдання (ОЗ), оперативно-тактичні завдання (ОТЗ), тактичні завдання (ТЗ), форми і способи застосування військ (сил) та правоохоронних органів	Органи управління, формування, що можуть створюватися	Можливі форми взаємодії
1	2	3
ОСЦ. Локалізація конфлікту і стабілізація обстановки (завдання загальнодержавного, стратегічного значення) <i>(Спільна стабілізаційна операція)</i>	Об'єднане міжвідомче угруповання військ (сил), ОДВ, громадські формування, неурядові організації	Спільне вироблення державної політики й узгодження оперативно-стратегічного плану стабілізаційної операції на всіх етапах управління
ОЗ_1. Оцінювання воєнно-стратегічної, оперативної та суспільно-політичної обстановки в районі конфлікту <i>(Спільна інформаційно-аналітична та планувальна діяльність сил безпеки і оборони та ОДВ і ОМС, розвідувальна діяльність ЗСУ, оперативно-розшукова діяльність СБУ, НПУ, ДПСУ)</i>	Спільний оперативний штаб, державні адміністрації (військово-цивільні адміністрації), державні і недержавні наукові й аналітичні центри, міжнародні безпекові організації	Проведення спільних/узгоджених аналітичних і планувальних заходів різновідомчих суб'єктів, вироблення і внесення до ОДВ спільних пропозицій; обмін службово-бойовим й оперативним досвідом
ОТЗ_1. Збирання інформації, моніторинг неконтрольованих і загрозованих зон у кризовому районі	Розвідувальні, оперативно-розшукові й аналітичні підрозділи сил сектору безпеки і оборони	Узгодження розвідувальних заходів, проведення спільного аналізу обстановки; обмін аналітичними документами, оперативною інформацією; спільні рекогностування місцевості й об'єктів
ОТЗ_2. Оцінювання здатності місцевих органів влади і правоохоронних органів виконувати свої функції	Спільний оперативний штаб, державні адміністрації (військово-цивільні адміністрації)	Створення спільних робочих груп, проведення спільних нарад, колегій, спільного аналізу, обмін аналітичними документами й оперативною інформацією
ОТЗ_3.....
ОЗ_2. Нейтралізація НЗФ. <i>(Спільна широкомасштабна спеціальна операція)</i>	Угруповання НГУ за підтримки ЗСУ, НПУ, ДПСУ, СБУ, ДМСУ, ОДВ	Проведення спільних/узгоджених планувальних заходів, спільних або скоординованих спеціальних операцій та оперативних дій; обмін оперативними групами; спільне коригування планів спеціальних операцій, дій та заходів відповідно до їхніх результатів
ОТЗ_1. Заходи з ізолювання району конфлікту та/або районів знаходження НЗФ. <i>(Спільні режимно-ізоляційні дії)</i>	Угруповання НГУ за підтримки ЗСУ, НПУ, ДПСУ, СБУ, ДМСУ	Спільні/узгоджені режимно-ізоляційні дії і службово-бойові дії, спільне розроблення й уточнення планів спеціальних операцій; обмін оперативною

Продовження таблиці 3

1	2	3
		інформацією та звітністю
ТЗ_1. Локалізація кризового району. Ізоляція НЗФ у районах їх перебування. (Службово-бойові дії НГУ, оперативно-службові дії ДПСУ, спільні спеціальні операції)	Бригади оперативного призначення НГУ за підтримки територіальних органів та підрозділів ДПСУ, підрозділів НПУ	Спільне виконання/ координація спеціальних операцій, службово-бойових дій, оперативно-службових і поліцейських заходів; обмін оперативною інформацією
ТЗ_2. Посилення охорони громадського порядку та забезпечення громадської безпеки в районі операції. (Службово-бойові дії НГУ, адміністративні, превентивні, оперативно-розшукові, поліцейські заходи НПУ)	Бригади, полки з охорони громадського порядку за підтримки органів та підрозділів НПУ	Координація діяльності, спільне планування/ узгодження заходів; обмін оперативною інформацією; спільна робота із правового виховання населення з профілактики правопорушень
ТЗ_3
ОТЗ_2. Заходи безпосереднього впливу на НЗФ з метою примушення відмовитися від опору та їх нейтралізація. (Спільна спеціальна операція, спільні оперативні дії)	Угруповання НГУ за підтримки підрозділів спеціального призначення, розвідувальних й оперативно-розшукових органів та підрозділів сил сектору безпеки і оборони	Спільні рекогностування районів проведення спеціальних операцій; обмін оперативною інформацією та звітністю; спільне планування/координація спеціальних операцій та (або) оперативних дій
ТЗ_1. Пошук і нейтралізація НЗФ: (– оперативно-профілактичні і фільтраційні заходи на підконтрольній території; – дії наступального характеру в районах, контрольованих НЗФ: розвідувально-пошукові, пошуково-ударні, рейдові, штурмові, диверсійні дії, точкові інформаційно-психологічні операції, демонстраційні дії, засадні дії, проведення локальних спеціальних операцій з виявлення та роззброєння НЗФ)	Частини (підрозділи) НГУ, підрозділи спеціального призначення, розвідувальні й оперативно-розшукові органи та підрозділи сил сектору безпеки і оборони	Спільне проведення/ координація спеціальних операцій, службово-бойових дій, оперативно-службових, розвідувальних, інформаційно-психологічних та поліцейських заходів; обмін досвідом й оперативною інформацією; проведення спільних навчань; спільне коригування планів спеціальних операцій, дій та заходів відповідно до їхніх результатів
ТЗ_2
ОЗ_3 Стабілізаційні заходи та підтримання встановленого правового режиму в разі його введення
ОТЗ_1 Стабілізаційні заходи воєнного характеру
ТЗ_1

Висновки

Отже, проведене дослідження за розробленим підходом дало змогу сформулювати такі пріоритетні форми взаємодії (за наведеним варіантом): спільне з органами державної влади вироблення державної політики, стратегії застосування сил безпеки і оборони й узгодження оперативно-стратегічного плану стабілізаційної операції на всіх етапах управління; проведення спільних/узгоджених аналітичних і планувальних заходів різновідомчих суб'єктів, вироблення і внесення до об'єднаних органів управління (оперативних штабів) спільних пропозицій; створення спільних робочих груп, проведення спільних нарад, колегій, обмін службово-бойовим й оперативним досвідом; проведення спільного аналізу обстановки; обмін аналітичними документами, оперативною інформацією та звітністю; обмін оперативними групами; спільне коригування планів спеціальних операцій, дій та заходів відповідно до їхніх результатів тощо.

Запропонований підхід дає змогу комплексно підійти до вирішення завдання визначення пріоритетних форм взаємодії на різних рівнях управління, ураховує результати SWOT-аналізу, декомпозицію завдань щодо проведення стабілізаційної операції, а також особливості суб'єктів взаємодії з огляду на їхні адміністративно-правовий статус, спроможності та характер діяльності. На думку автора статті, підхід не є остаточним, і надалі може бути деталізований, удосконалений і використаний у контексті діяльності Національної гвардії України для врегулювання інших кризових ситуацій.

Напрямом подальших досліджень буде розроблення моделі взаємодії Національної гвардії України із силами безпеки і оборони на різних рівнях управління із застосуванням відомих напрямків і форм взаємодії та ідентифікація й обґрунтування нових.

Перелік джерел посилання

1. Activities of law enforcement agencies to ensure public safety and order during the legal regime of martial law : Scientific monograph / O. S. Bondar et al. Riga, Latvia : Baltija Publishing, 2024. 476 p.
2. Морквін Д. А. Місце та особливості Національної гвардії України у системі суб'єктів правоохоронної діяльності. *Європейські перспективи*. 2022. № 4. С. 222–227.
3. Лазутко В. І. Взаємодія органів внутрішніх справ України з іншими силами охорони правопорядку при здійсненні службово-бойової діяльності : дис. ... канд. юрид. наук : 21.07.05, Одеса, 2013. 220 с.
4. Ярошак О. Я. Взаємодія національної поліції з правоохоронними підрозділами у ході забезпечення публічної безпеки і порядку під час проведення масових заходів в Україні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Право*. 2024. Вип. 2. № 81. С. 240–243.
5. Кузьменко О. В., Островський С. О. Особливості організації взаємодії Національної гвардії України з правоохоронними органами. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Юриспруденція*. 2017. № 27. С. 18–21.
6. Кузьменко О. В., Островський С. О. Загальна характеристика законодавчого регулювання взаємодії Національної гвардії України з правоохоронними органами та Збройними Силами України. *Правове регулювання економіки*. 2017. № 16. С. 71–81.
7. Шкіндюк В. І. Адміністративно-правові засади взаємодії та координації у сфері правоохоронної діяльності на регіональному рівні : монографія. Вінниця : ТВОРИ, 2023. 172 с.
8. Сутюшев Т. А. Взаємодія сил сектору безпеки держави при здійсненні охорони місць компактного перебування дипломатичного персоналу, а також при його евакуації. *Честь і закон*. 2019. № 4 (71). С. 29–36.
9. Порядок організації взаємодії Національної гвардії України та Національної поліції України під час забезпечення (охорони) публічної (громадської) безпеки і порядку : затв. наказом Міністерства внутрішніх справ України від 10.08.2016 р. № 773. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1223-16> (дата звернення: 10.09.2024).
10. Про затвердження Порядку організації діяльності та взаємодії Національної гвардії з уповноваженими органами державної влади та органами місцевого самоврядування з припинення масових заворушень : Постанова Кабінету Міністрів України від 20.08.2021 р. № 894. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/894-2021-%D0%BF#Text> (дата звернення: 10.09.2024).
11. Інструкція про порядок взаємодії між Державною службою України з надзвичайних ситуацій, Національною поліцією України та Національною гвардією України у сфері запобігання і реагування

на надзвичайні ситуації, пожежі та небезпечні події : затв. наказом Міністерства внутрішніх справ України від 22.08.2016 р. № 859. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1254-16#Text> (дата звернення: 10.09.2024).

12. Fred r. David, Forest r. David (2011). Strategic Management concepts and cases. 694 p. URL: https://pracownik.kul.pl/files/12439/public/3_David.pdf. (дата звернення: 10.09.2024).

Стаття надійшла до редакції 09.10.2024 р.

UDC 355.42/355.426.4:342.95

S. Hodlevskiy, V. Danko

DEFINITION AND FORMATION OF A SET OF INDICATORS AND CRITERIA FOR ASSESSING THE EFFECTIVENESS OF THE USE OF BATTALION TASK FORCES OF THE NATIONAL GUARD OF UKRAINE FOR PARTICIPATION IN STABILIZATION ACTIONS

Considering the experience of conducting stability actions (operations) both on the territory of Ukraine and in other countries of the world, the requirements of the current national governing documents, the work proposes an approach to determining the priority forms of interaction of the National Guard of Ukraine with the security and defense forces in the stabilization operation. A combination of SWOT analysis and decomposition methods is used to determine priority forms of interaction at different levels of management. First, with the help of SWOT-analysis, strengths and weaknesses, favorable opportunities, and threats regarding the organization of interaction with the Guard forces are determined and appropriate strategies are developed that contain a set of appropriate forms of interaction with other departments. In the future, the operational-strategic goal is decomposed into several operational tasks for which appropriate forms of interaction are selected, which can be considered a priority for the specific operation under consideration. In addition, with the help of the method of analysis of hierarchies, it is proposed to rank the forms of interaction at each level of management to determine the most rational. An example of the use of the developed approach is given and a variant of priority forms is determined.

The proposed approach allows for a comprehensive approach to the problem of determining priority forms of interaction at different levels of management, considers the results of SWOT analysis, the decomposition of tasks regarding the stabilization operation, as well as the characteristics of the subjects of interaction in view of their administrative and legal status, capabilities, and nature of activity. The developed approach is not final, and in the future, it can be detailed, improved, and used in the context of the activities of the National Guard of Ukraine to resolve other crisis situations.

Keywords: *priority forms of interaction, National Guard of Ukraine, security and defense forces, stabilization operation.*

Стаття надійшла до редакції 14.09.2024 р.

Годлевський Сергій Олександрович – кандидат військових наук, заступник начальника кафедри професійної підготовки центру перепідготовки та підвищення кваліфікації Національної академії Національної гвардії України
<https://orcid.org/0000-0002-0437-7847>

Данько Віталій Вікторович – ад'юнкт докторантури та ад'юнктури Національної академії Національної гвардії України
<https://orcid.org/0000-0001-0582-9634>